

СИЛАТА НА ПРОШКАТА

Дейвид Уилкерсън
25 Юли 2005

Прошката не е еднократно действие, а начин на живот, който има за цел да ни доведе до благословенията в Христос. „Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата“ (Матей 5:44-45). Според Исус прошката не е въпрос на избор на кого да простиш. Не можем да кажем: „Ти ме нарани твърде много, така че няма да ти простя.“ Христос ни казва: „Защото, ако любите онези, които любят вас, каква награда имате? Не правят ли това и бирниците?“ (5:46)

Няма значение на кого имаме зъб. Ако задържим това отношение, то ще ни доведе до огорчение, което ще отрови всеки аспект от живота ни. Непростителността докарва духовен глад, слабост и загуба на вяра, което засяга не само нас, но и всеки в нашето обкръжение.

През последните петдесет години от служението си, съм видял ужасна разруха в живота на онези, които не прощават. Веднъж видях човек, който падна мъртъв заради огорчение, причинено му от непростителност. Някой го беше обвинил за нещо и той никога не се отърси от болката. В един миг той се разгневи, стисна юмруци и съкрушено от цялото това преживяване, безжизненото му тяло се свлече на бюрото му.

Но съм виждал също и славната сила на простителния дух. Простителността преобразява живота, карайки небесните прозорци да се отворят. Тя пълни до край чашата ни на духовни благословения с изобилие от мир, радост и почивка в Святия Дух. Исус ни поучава върху тази тема много конкретно, така че, ако искаш да се движиш в тази чудесна сфера на благословения, обърни внимание на думите Му и ги прегърни.

1. Да прощаваме на другите не е заслуга за пред Бог.

Исус ни казва: „Защото, ако вие простите на хората прегрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на хората прегрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите прегрешения“ (Матей 6:14-15). Не се заблуждавайте – Бог не прави сделка с нас. Той не казва: „Защото прости, ще ти простя и Аз.“ Ние никога не можем да спечелим Божията прошка. Само пролятата кръв на Христос е заслугата за прошка на греха.

Христос по-скоро казва: „Пълната изповед за грях изисква да простиш на другите. Ако има нещо, което не си простил, значи не си изповядал всичките си грехове. Истинското покаяние означава да изповядаш и да оставиш всеки яд, като разпънеш всяка следа от огорчение. Нищо друго не означава покаяние.“

Това върви ръка за ръка с блаженствата от същата проповед: „Блажени милостивите, защото на тях ще се покаже милост“ (Матей 5:7). Неговата идея е: прости на другите, за да можеш да се движиш в благословието и радостта на осиновението. След това Бог може да излее върху теб любовта Си. Всъщност, когато Исус казва: „Обичайте и се молете за онези, които ви проклинат, за да бъдете деца на небесния ви Баща“ (виж 5:44-45), Той ни казва: „Прошката отразява истинската природа на Божиите деца. Когато прощавате, вие откривате Божиата природа на света.“

„Но вие обичайте неприятелите си, правете добро, и заемайте, без да очаквате да приемете назад; и наградата ви ще бъде голяма, и ще бъдете чада на Всевишния; защото Той е благ към неблагодарните и злите. Бъдете [прочее], милосърдни, както и Отец ваш е милосърден... прощавайте, и ще бъдете простени...защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва“ (Лука 6:35-38).

2. На нас ни е заповядано да прощаваме на враговете си.

Според Исус, враг е някой, който те е проквел, мрази те, използвал те е или те е преследвал (виж Матей 5:44). Според Неговото определение, ние имаме врагове не само в света, но понякога и в църквата, а вероятно дори и в гроба. Говорих с една християнка, която в продължение на години живяла в непростителност спрямо баща си. Той отдавна бил умрял, но тя никога не му била простила за годините на обиди. Това причинило корените на огорчението да се разпространят в нея и да засегнат целия ѝ живот. Радостта ѝ в Христос се изпарила, а когато се молела, небето изглеждало непробиваемо като месинг. По-късно проблемите започнали да се увеличават и тя се чувствала като в объркан водовъртеж.

Така че започнала усърдно да чете Божието Слово, и думите на Исус в този пасаж я изобличили. Започнала малко по малко да се отърсва от цялото си огорчение. Днес тази жена се движи в сферата на благословието, защото е намерила сила в Христос да прости на баща си. Тя ми каза: „Предадох този непростителен дух на Господ и не мога да ти опиша радостта, която се освободи в живота ми. Благодаря на Бог, че видях силата на прошката.“

Мисля си за ужасната болка, която причинява развода и последващото го огорчение. Мнозина, които са преживели развод казват, че е по-тежко от смърт, защото често превръща бивши любими хора и приятели в жестоки врагове. Служението ни получава тъжни писма от християни – мъже и жени – чиито партньор е напуснал брака, изпълнил се е с омраза и се е опитал да унищожи онова, което е останало от семейството.

Това са ужасни, болезнени трагедии. Но Бог не позволява да задържаме непростителност. Колко често си чувал следните смразяващи думи от някой, който е преживял трагедията на развода: „Не мога да му простя“, „Ти не знаеш тя какво направи“, „Имам си причини за това“? Но никое от тези неща няма да бъде прието в Деня на съда. Подобна непростителност затваря небето в живота на хората днес.

Според Божието Слово има четири изисквания за пълната прошка:

1. Павел пръв очертава две изисквания за простителност.

„Претърпявайте си един друг, и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого; както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие“ (Колосяни 3:13). Да си претърпяваме и да си прощаваме са две различни неща. Да си претърпяваме означава да се откажем от всички действия и мисли за отплата. С други думи: „Не поемай нещата в собствените си ръце. Вместо това понеси обидата. Повече не се занимавай с този въпрос.“

Но да си претърпяваме не е само новозаветна идея. Притчи ни казва: „Не казвай: Както ми направи той, така ще му направя и аз, ще върна на човека според делата му“ (Притчи 24:29). Ние имаме много силен пример за това в живота на Давид.

В 1 Царе 25 глава, виждаме Давид в отмъстителна ярост срещу един зъл човек на име Навал. Давид и хората му бяха пазили многобройните му стада овце в продължение на няколко месеца, като през това време не присвоиха нито една от тях. Сега Давид бягаше от Саул, а хората му и семействата им се криеха гладни в една пещера. Така че, Давид изпрати няколко души да попитат Навал дали не би им дал няколко овце.

Но Навал се изсмя и каза: „Кой е Давид? Той е просто един слуга беглец.“ Когато Давид чу това, той се разяри и се закле: „Ще му отмъстя.“ След това събра двеста мъже и потегли към стана на Навал, за да го убие.

Но жената на Навал, Авигея, разбра за това и бързо се намеси. Тя натовари магарето си с храна и отиде да пресрещне Давид, като го спря със следните думи: „Не отмъщавай със собствената си ръка, Давид. Нека Господ воюва вместо теб. Той ще се разправи с враговете ти. Претърпи сега и ще продължиш да живееш със своя Господ. Ти си определен да станеш цар на Израел. Но ако се опиташ да отмъстиш сега, ще съжаляваш.“

Давид знаеше, че този съвет е от Господ. Така че, благодари на Авигея и си тръгна обратно, като ѝ каза: „Ти ме спаси да не отмъстя чрез собствената си ръка.“ Когато малко след това Навал умря, Давид прослави Бог, че се е намесил: „Господи, ти разреши причината за моя позор. Ти ме предпази да не отмъстя за себе си.“

Давид имаше и друга възможност за бърз реванш, когато намери преследвача си Саул заспал в една пещера, в която самия той се криеше. Хората на Давид го предизвикаха: „Това е от Бог. Той предаде Саул в ръцете ти. Убий го сега и си отмъсти.“ Но Давид претърпя, като вместо това отрязва парче от дрехата на Саул, с което след това доказа, че е имал възможност да го убие. Такива мъдри действия са Божия начин да засрами враговете ни, в този случай това беше парчето дреха, което Давид показа на Саул. Саул отговори: „Ти си по-праведен от мен, защото ти ми отплати с добро, а аз ти отплатих със зло“ (1 Царе 24:18). Огорченото спрямо Давид сърце на Саул омекна.

Това е силата на прошката: тя засрамва враговете, които ни мразят, защото човешкото сърце не може да разбере чиста любов като отговор на злото.

2. В допълнение към това да претърпим, ние трябва да простим от сърце.

Вече стигнахме до прошката, която включва други две заповеди: първо - да обичаш враговете си и второ - да се молиш за тях. „Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят“ (Матей 5:44).

Един мъдър стар проповедник е казал: „Ако можеш да се молиш за враговете си, можеш да направиш всичко останало.“ Аз съм разбрал в своя живот, че това е истина. Когато се моля за онези, които са ме наранили, Христос започва да премахва болката ми, желанието ми да се защитавам и плътската ми необходимост да си отмъстя. И докато прави това, аз чувствам нужда да попитам: „Господи, какво искаш да направя, за да възстановя тези взаимоотношения?“ Понякога Той ми казва да се обадя по телефона, да напиша писмо, или да се срещна с човека очи в очи. Когато направя каквото ми каже, душата ми бива пропита с мира Му.

Разбира се, Исус никога не е казал, че делото на опрощението ще бъде леко. Когато Той заповяда: „Обичайте враговете си“, гръцката дума, която е използвана за „обич“ означава „морално разбиране“. Просто казано, да простиш на някого не е въпрос на това да подбудиш човешката си любов, а да вземеш моралното решение да премахнеш омразата от сърцето ти.

Представям си дълбоката болка на един млад човек, който беше описал историята на живота си, когато кандидатстваше за библейското ни училище. Родителите му се развели, когато бил много малък и майка му се грижела за него и брат му. Когато бил четири годишен, майка му приготвила багаж в два малки кувара, сложила ги на улицата и казала на момчетата: „Никога повече не се връщайте.“ Братята седнали на бордюра – объркани и наранени. В крайна сметка дошъл бащата и ги прибрал, но тези момчета мразели майка си в продължение на години за това, че не ги искала. Той преживял години в огорчение, неспособен да ѝ прости.

Когато бил тринадесет годишен, той отишъл на един християнски лагер, където приел Христос. Бог му говорил тогава: „Ако простиш на майка си и започнеш да се молиш за нея, Аз ще я променя.“ Той започнал да се моли, а Господ бавно променил сърцето на майка му. Той започнал да я обича и след шест месеца тя приела Христос.

Аз се радвам извънредно много, че този млад човек сега е в нашето училище и ще стане млад евангелизатор. Той познава от първа ръка невероятната сила на прошката.

3. Трябва да се научим да прощаваме и на себе си.

За мен това е най-трудната част от прошката. Като християни ние бързо предлагаме милостта на Бог на света, но се скъпим да я отнасяме към себе си.

Помислете за цар Давид, който извърши прелюбодеяние и след това убийство, за да прикрие престъплението си. Когато грехът му беше изобличен, Давид се покая и Господ изпрати пророк Натан да му каже: „Грехът ти е опростен.“ Но въпреки това, той изгуби радостта си. Давид се моли: „Дай ми да чужа радост и веселие, за да ликуват костите, които си строшил... Върни ми радостта на спасението Си и освобождаващият Дух нека ме подкрепи“ (Псалм 51:8, 12).

Защо Давид все още беше толкова обезпокоен? Този човек беше оправдан пред Господ и имаше мир чрез Божието обещание за прошка. Възможно е сълзите ти да бъдат заличени от Божията книга, но не и от съвестта ти. Давид написа този псалм, защото искаше съвестта му да спре да го осъжда за греховете му. Той просто не можеше да си прости. Сега преживяваше заплатата за това, че има насочена срещу себе си непрощителност - липсата на радост. Виждате ли, Господната радост идва при нас само в резултат на това, че сме приели простителността Му.

Преди години аз бях силно впечатлен от биографията на Хъдсън Тейлър, основателя на Китайската мисия. Тейлър е един от най-ефективните мисионери в историята – благочестив човек на молитва, който установил църкви из цялата огромна китайска територия. Но в продължение на години служил без радост. Бил съкрушен от борбите си, тормозел се от тайните си копнежи и мисли на неверие. В кореспонденцията със сестра му в Лондон, той изповядва: „Обладан съм от мисли, които са противни на Господ. Водя толкова много битки в ума и духа си. Мразя се, мразя греха и слабостта си.“

Но през 1869, Хъдсън Тейлър преживял революционна промяна. Той видял, че Христос има всичко, от което се нуждае и нито една негова сълза не може да освободи всички тези благословения за него. Казал на сестра си: „Не знам как да приема всичко онова, което е обещал Христос.“ Тейлър разбрал, че към Христовата пълнота има само един път: чрез вяра. За всеки завет, който Бог е направил с хората, е била нужна вяра. Така че, Тейлър решил да раздвижи вярата си, но и това се оказало напразно. Накрая, в най-черния за него час, Святия Дух му дал следното откровение: вярата не идва чрез борба, а чрез почивка в Божиите обещания. Това е тайната за отпушването на всички благословения в Христос.

Тогава Тейлър започнал непрекъснато да изброява обещанията на Исус: „Пребъдвай в Мен и ще даваш плод.“ „Никога няма да те оставя.“ „Дори и да не вярваш, Аз съм верен.“ Тейлър спрял да се опитва да имитира Христос и вместо това започнал да си почива в обещанията на Исус за вечно общение с Него. Писал на сестра си: „Бог ме вижда като мъртъв и погребан на Кръста, където Христос умря за мен. И сега ме призовава да видя себе си, както Той ме вижда. Така че аз си почивам в победата, която извоюва кръвта Му за мен и се позовавам на това. Аз, както винаги имам способността да греша, но сега виждам Христос с мен както никога досега. Изповядвайки своевременно греховете си, аз вярвам, че са ми напълно простени.“

Тейлър простил на себе си за греховете, за които Христос вече бил казал, че са хвърлени в морето. И защото си почивал на Божието обещание, той бил в състояние да се превърне в радостен слуга, непрестанно възлагащ грижите си на Господ. Точно на това място всички ние влизаме в завет с Бог – веднага след като си починем в Словото Му към нас и започнем да разчитаме на обещанията Му.

Имам един последен въпрос към теб.

Ти вярваш, че греховете от миналите месеци и години са ти били простени. Изповядал си ги и си приел Божието обещание за прошка. Но вярваш ли същото за вчерашните си грехове? Изповяда ли ги бързо като Хъдсън Тейлър и повярва ли, че са ти били незабавно простени?

Бог никога не поставя времево ограничение между момента на нашата изповед и Неговата прошка. „В деня, когато извиках, Ти ме послуша; ободрил си ме със сила в душата ми“ (Псалм 138:3). „Не спомняй против нас беззаконията на прадедите ни. Дано ни предварят скоро Твоите благи милости“ (Псалм 79:8). Еврейската дума за „скоро“ тук означава „изпрати милостта Си бързо, направо сега.“

Каж ми – как изглеждат сутрините ти? Будиш ли се с надвиснал над главата ти черен облак? Изпитваш ли чувство за вина и започваш ли веднага да си припомняш провалите си? Първите ти мисли такива ли са: „Толкова съм слаб и грешен“? Ето какво казва Божието Слово за това как трябва да изглеждат утрините ти: „Пейте Господу, благославяйте името Му, благовествайте из ден в ден извършеното от Него избавление!“ (Псалм 96:2). Божиите милости са нови всяка сутрин. Така че няма значение какво си направил вчера или дори в точно този момент - когато е истински изповядано, всичко е под почистващата Христова кръв.

Ако вярваш в това, че милостта Му е за всеки момент; ако вярваш, че Той има по-голямо желание да ти прости, отколкото ти да се изповядаш, тогава стани сутринта и кажи на дявола: „Това е първия ден на остатъка от моя живот. Оставям назад миналото, всичките си минали провали и грехове, и започвам днес, с ново начало. Днес е денят на Господното спасение!“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Power of Forgiveness](#) / [Силата на прошката](#)